

Cuprins

Capitolul I. Obiectul contestației în anulare	1
1. Hotărâre prin care s-a respins, ca inadmisibil, recursul, pronunțată în procedura de filtru. Inadmisibilitatea contestației în anulare	1
2. Soluție pronunțată în calea de atac a recursului, de completul de filtru. Nelegala îndeplinire a procedurii de citare. Contestație în anulare admisă	3
3. Hotărâre prin care a fost soluționată o altă contestație în anulare. Caracterul limitativ al motivelor expres prevăzute de lege	9
4. Contestație în anulare de drept comun formulată împotriva unei decizii prin care a fost soluționată o altă contestație în anulare. Condiții de admisibilitate. Analiza prioritara a admisibilității căii de atac de retractare	11
5. Atacarea pe calea contestației în anulare a unei decizii date asupra unei contestații în anulare. Motive de contestație în anulare expres și limitativ prevăzute de lege. Critici privind terminologia folosită de instanță în partea introductivă și în dispozitivul deciziei atacate, precum și aspecte care vizează fondul pretențiilor	16
6. Încheiere definitivă, dată fără citarea părților. Inadmisibilitatea contestației în anulare	18
7. Încheiere definitivă, pronunțată în soluționarea unei cereri de strămutare. Inadmisibilitatea contestației în anulare	22
Capitolul al II-lea. Instanța competentă	24
8. Contestație în anulare. Cale de atac de retractare. Instanța competentă să o soluționeze	24
9. Competența instanței care a pronunțat hotărârea contestată de a-și retracta propria hotărâre. Declinarea competenței de către instanța superioară investită	25
Capitolul al III-lea. Termenul de exercitare	28
10. Termenul de declarare a contestației în anulare. Comunicarea actelor de procedură la adresa indicată de parte. Pierderea termenului procedural. Respingerea contestației în anulare, ca tardiv formulată	28
11. Nemotivarea contestației în anulare în termenul legal. Nulitate	32

12. Constație în anulare tardiv declarat. Termen imperativ prevăzut de lege _____	34
13. Pierderea dreptului procesual neexercitat în termenul prevăzut de lege, ca efect al decăderii. Constație în anulare tardivă _____	39
14. Constație în anulare specială. Termen de declarare. Completarea cererii. Nulitate. Noțiunea de „eroare materială” _	41
15. Termenul de declarare a constației în anulare. Mod de calcul. Momentul de început al cursului termenului _____	49
16. Constație în anulare tardiv declarat. Termenul de exercitare a constației în anulare în ipoteza în care hotărârea a fost comunicată în interiorul termenului de un an de la data rămânerii definitive _____	52
17. Nepromovarea în termen a constației în anulare. Cerere transmisă prin fax după împlinirea termenului. Decăderea din dreptul de a mai exercita calea de atac _____	57

Capitolul al IV-lea. Motivele constației în anulare _____ 62

18. Fixarea cadrului procesual prin cererea de chemare în judecată. Caracterul limitativ al motivelor de constație în anulare. Nepronunțarea instanței de recurs asupra motivelor invocate prin cererea de recurs, în raport de conținutul cererii de chemare în judecată _____	62
19. Îndeplinirea procedurii de citare la termenul la care s-a judecat recursul. Invocarea lipsei obiectului cererii din cuprinsul citației. Eroare materială. Invocarea încălcării unor dispoziții legale de către instanța de recurs, precum și incorecța reținere a unor temeiuri de drept. Emiterea de către instanța de recurs a unei „decizii” în locul unei „încheieri” _____	64
20. Vătămarea părții nelegal citate. Legitimarea procesuală activă a organizației sindicale. Cerere de chemare în judecată și cerere de apel introduse de sindicatul din care contestatorul făcea parte la data introducerii acțiunii, cu acordul acestuia din urmă. Locul citării _____	68
21. Nelegala îndeplinire a procedurii de citare la termenul la care s-a judecat apelul. Admiterea constației și rejudecarea apelului. Admiterea în parte a cererii privind cheltuielile de judecată _____	77
22. Legala îndeplinire a procedurii de citare. Pretinsă greșeală de judecată. Inadmisibilitatea evaluării legalității soluției instanței de apel în procedura constației în anulare _____	85

23. Nelegala citare a părții, asociată cu neprezentarea acesteia la termenul când a avut loc judecata. Mențiuni obligatorii în cuprinsul citației. Eroare materială _____	96
24. Procedura de întocmire a citației. Motivul contestației în anulare privitoare la greșita alcătuire a instanței la data pronunțării hotărârii judecătorești contestate _____	99
25. Comunicarea actului de procedură. Situația în care destinatarul corespondenței nu este găsit la adresă. Cadrul legal aplicabil _____	102
26. Nelegala citare a părții apelante la termenul când a avut loc judecata. Anularea hotărârii atacate și rejudecarea apelului. Pronunțarea unei singure hotărâri _____	109
27. Motivul privind necompetența absolută a instanței, care a omis a se pronunța asupra excepției corespunzătoare, ce fusese invocată în fața ei. Necompetența secției specializate pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale. Posibilitatea părții de a critica dispoziția primei instanțe prin intermediul apelului, și nu al contestației în anulare _____	114
28. Încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței. Calificarea juridică a căii de atac exercitate. Recurs împotriva încheierii prin care s-a respins, ca inadmisibilă, cererea de chemare în garanție _____	122
29. Eroare materială. Omisiunea verificării datei depunerii apelului. Evaluarea mijloacelor de probă _____	127
30. Contestație în anulare specială. Eroare materială. Anularea apelului ca tardiv declarat. Greșita determinare a datei de la care curgea termenul procedural de declarare a apelului _____	131
31. Eroare materială. Legala citare a părții la termenul la care s-a judecat recursul. Lipsa de relevanță a lipsei părții și a avocatului său _____	133
32. Eroare materială. Repunerea în discuție a limitelor investiției instanței. Inadmisibilitate _____	137
33. Contestație în anulare specială. Obiectul și motivele acesteia. Principiul securității juridice. Invocarea unor greșeli de apreciere a probelor ori de interpretare a dispozițiilor legale incidente _____	151
34. Contestație în anulare specială. Eroare materială și eroare de judecată. Reinterpretarea normei legale aplicate de instanța de apel _____	157

35. Constație în anulare specială. Condiții de admisibilitate. Eroare materială. Scopul reglementării cuprinse în art. 503 alin. (3) raportat la alin. (2) pct. 2 NCPD _____	161
36. Constație în anulare specială. Eroare materială. Invocarea excluderii greșite de la aplicare a unor norme legale. Reaprecierea probelor, rejudecarea fondului cauzei. Inadmisibilitate _____	177
37. Constație în anulare specială. Decizie pronunțată de instanța de apel într-un conflict de muncă. Hotărâre nesupusă recursului. Eroare materială _____	195
38. Constație în anulare specială. Decizie pronunțată de instanța de apel într-un conflict de muncă. Termen de declarare a apelului. Critică adusă raționamentului instanței de apel în ceea ce privește natura litigiului _____	199
39. Constație în anulare specială. Invocarea unor motive de reformare a deciziei contestate. Inadmisibilitatea contestației în anulare _____	201
40. Constație în anulare specială. Eroare materială. Critici vizând preținse greșeli de judecată și erori de tehnoredactare _____	207
41. Eroare materială. Argumente ce nu se subsumează motivului de contestație în anulare invocat. Limita verificărilor ce pot fi realizate de instanță pe calea contestației în anulare. Invocarea lipsei dovezii calității de reprezentant a persoanei care a semnat cererea de apel _____	209
42. Eroare materială. Invocarea unei cauze care nu se circumscrie motivelor de contestație în anulare prevăzute de lege – admiterea excepției autorității de lucru judecat de către instanța de apel fără a exista o dezbatere în contradictoriu. Respectarea principiului contradictorialității _____	216
43. Eroare materială. Critici aduse raționamentului judiciar al instanței care a pronunțat hotărârea atacată pe calea contestației în anulare. Cerere de apel formulată înainte de comunicarea hotărârii atacate. Completarea motivelor de apel ulterior împlinirii termenului de apel _____	222
44. Constație în anulare specială. Invocarea stabilirii eronate în apel a legalei comunicări a sentinței atacate. Inadmisibilitate _____	229
45. Eroare formală. Recurs respins ca tardiv declarat. Necomunicarea sentinței la domiciliul procesual ales _____	231

-
46. Contestație în anulare specială. Cale de atac de retractare, iar nu de reformare. Critici privind nerespectarea normelor de procedură cu privire la amânarea pronunțării _____ 234
47. Contestație în anulare specială. Critici privind administrarea și aprecierea depoziției unuia dintre martorii audiați în cauză _____ 239
48. Contestație în anulare specială. Inadmisibilitate. Critica soluției date fondului cauzei de către instanța de apel – interpretarea greșită dată dispozițiilor legale, crearea unei stări de discriminare _____ 241
49. Eroare materială. Greșita calificare a acțiunii. Problemă de interpretare a actelor procedurale și de aplicare a legii ce nu se încadrează între motivele de retractare a hotărârii _____ 245
50. Eroare materială. Susțineri care necesită o analiză în drept – nulitatea ordinului de eliberare din funcție, modul de solicitare și comunicare a listei cu funcțiile publice vacante. Inadmisibilitatea contestației în anulare _____ 248
51. Eroare materială. Circumstanță substanțială de natură să justifice redeschiderea procesului judecat definitiv. Motiv de recurs neinvocat în termen. Omisiunea instanței de recurs de a analiza respectarea principiului neretroactivității. Schimbarea cauzei în recurs _____ 255
52. Eroare materială. Critică referitoare la eroarea de raționament privind extinderea efectelor admiterii singurului apel declarat de un pârât și asupra celorlalți pârâți. Omisiunea cercetării unui motiv de casare. Motiv de contestație care nu se circumscrie ipotezelor limitativ reglementate. Inadmisibilitate _____ 261
53. Contestație în anulare specială. Invocarea excepției de neconstituționalitate în calea extraordinară de atac. Relevanța excepției. Inadmisibilitatea solicitării de sesizare a Curții Constituționale _____ 264
54. Eroare materială. Apel soluționat exclusiv prin analiza calității procesuale a părților. Critici a căror examinare antamează cercetarea fondului. Omisiunea instanței de a se pronunța asupra unui motiv de recurs. Inadmisibilitatea invocării acestui motiv în cazul hotărârilor de apel nesupuse recursului _____ 270

55. Eroare materială. Aprecierea instanței de apel asupra probelor și a dispozițiilor legale. Argumente ce nu se circumscriu motivului de contestație în anulare invocat. Admiterea contestației la executare și anularea proceselor-verbale de sechestru asigurător. Critică privind eroarea instanței de apel referitoare la faptul că sentința de anulare a deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii nu era definitivă _____ 278
56. Eroare materială. Necitarea apelantului cu mențiunea timbrării, după respingerea cererii de acordare a ajutorului public judiciar. Situație care nu se subsumează motivului de contestație în anulare invocat _____ 280
57. Eroare materială. Pretinsă omisiune a analizării unui motiv de casare neindicat. Analiza motivelor de recurs invocate, iar nu a fiecărui argument în parte _____ 284
58. Critici aduse raționamentului instanței de control judiciar – eroarea instanței de apel privind necesitatea contestării de către parte a raportului de expertiză; reținerea eronată a autorității de lucru judecat. Reexaminarea fondului cauzei ori reaprecierea materialului probator administrat pe calea contestației în anulare. Inadmisibilitate _____ 287
59. Cerere prin care se tinde la rejudecarea apelului. Critică adusă modului de interpretare a probelor ce a determinat soluția eronată de respingere a cererii reconvenționale. Inadmisibilitatea contestației în anulare _____ 292
60. Eroare materială. Invocarea unor aspecte de netemeinicie a deciziei atacate. Verificarea condițiilor în care adevărul doveditoare depusă poate fi valorificată în calculul pensiei _____ 296
61. Eroare materială. Omisiunea studierii unor adevăruri din care ar reieși că s-a reținut și virat CAS, în vederea revizuirii dreptului de pensie. Lipsa unor circumstanțe substanțiale și imperative, de natură să justifice redeschiderea procesului definitiv judecat. Inadmisibilitatea contestației în anulare _____ 302
62. Eroare materială. Admisibilitatea contestației în anulare. Corecta calculare a termenului de apel, cu consecința respingerii acestuia, ca tardiv declarat. Respingerea căii extraordinare de atac, ca neîntemeiată _____ 312

63. Recurs admis, declarat de o altă parte decât cea care formulează contestația în anulare. Erori materiale. Cerere care tinde la reformarea soluției pronunțate în recurs. Inadmisibilitate _____	315
64. Cercetarea de către instanța de recurs a motivelor de casare invocate în termen. Inadmisibilitatea reformării soluției prin rediscutarea cauzei _____	319
65. Invocarea unor motive de contestație în anulare care nu se circumscriu dispozițiilor legale. Critici privind modul de emitere și de comunicare a citațiilor, precum și înregistrarea dosarului la instanța de recurs înainte de împlinirea termenului de recurs. Noțiunea de „eroare materială”. Nesoluționarea dosarului ANRP _____	324
66. Motivele de contestație în anulare. Omisiunea instanței de a se pronunța asupra unui motiv de recurs privind autoritatea de lucru judecat _____	328
67. Contestație în anulare specială. Omisiunea cercetării unui motiv de apel _____	335
Capitolul al V-lea. Judecarea contestației în anulare și calea de atac _____	339
68. Suspendarea hotărârii a cărei anulare se cere. Dispoziții aplicabile, derogatorii de la procedura ordonanței președințiale _____	339
69. Contestație în anulare netimbrată. Sancțiune. Cale de atac declarată împotriva deciziei de anulare a unei contestații în anulare. Ordinea soluționării excepțiilor _____	341
70. Neîndeplinirea cerinței de formă a timbrării. Anularea contestației în anulare, ca netimbrată _____	343
71. Litigiu având ca obiect deschiderea procedurii adopției. Apel declarat împotriva deciziei definitive prin care a fost soluționată contestația în anulare. Inadmisibilitate _____	345
72. Recurs declarat împotriva unei decizii definitive, pronunțate în contestație în anulare. Inadmisibilitate _____	348
73. Hotărâre dată în soluționarea contestației în anulare, nesupusă recursului. Inadmisibilitatea recursului declarat _____	349
74. Contestație în anulare formulată împotriva unei hotărâri definitive. Recurs inadmisibil _____	351

-
75. Contestație în anulare formulată împotriva unei decizii pronunțate într-un recurs declarat împotriva unei încheieri de suspendare a judecării cauzei. Recurs formulat împotriva hotărârii date în contestație în anulare. Admisibilitatea recursului numai dacă hotărârea atacată cu contestație în anulare este susceptibilă de recurs _____ 356
76. Contestație în anulare declarată împotriva deciziei prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, o altă contestație în anulare. Recurs declarat împotriva deciziei prin care a fost constatată perimată contestația în anulare. Lipsa din cererea de recurs a motivelor de nelegalitate. Nulitate _____ 358

Lucia Uță

Judecător la Curtea de Apel
București

Carmen Georgiana Comșa

Judecător la Curtea de Apel
București

Contestația în anulare în procesul civil

Practică judiciară

Editura
Stamangiu
2019

Capitolul al IV-lea. Motivele contestației în anulare

18. Fixarea cadrului procesual prin cererea de chemare în judecată. Caracterul limitativ al motivelor de contestație în anulare. Nepronunțarea instanței de recurs asupra motivelor invocate prin cererea de recurs, în raport de conținutul cererii de chemare în judecată

NCPC, art. 504 alin. (2)

Fiind o cale extraordinară de atac, contestația în anulare poate fi exercitată numai pentru motivele limitativ prevăzute de Codul de procedură civilă.

Or, în condițiile în care, deși invocă temeiul prevăzut la art. 504 alin. (2) NCPC, contestatorul nu formulează motive în sensul cerut de respectivul text de lege, nu pot fi identificate cerințele legale.

Referitor la nepronunțarea instanței de recurs asupra motivelor privind dreptul la informare, se constată că instanța, prin decizia atacată, a statuat că respectivele motive nu pot face obiectul analizei în raport de conținutul cererii de chemare în judecată.

I.C.C.J., s. I civ., dec. nr. 288 din 31 ianuarie 2018, www.scj.ro

Prin decizia nr. 1801 din 15.11.2017, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția I civilă, a respins, ca nefondat, recursul declarat de reclamantul A. Împotriva deciziei nr. 832A din 8.11.2016 a Curții de Apel București, Secția a IV-a civilă.

Instanța supremă a statuat în sensul că vor face obiectul analizei doar criticile de nelegalitate care vizează aplicarea și interpretarea greșită de către curtea de apel a normelor de drept material care reglementează începutul curgerii termenului de prescripție extinctivă în materia răspunderii civile delictuale, astfel cum acestea sunt reglementate de prevederile Decretului nr. 167/1958.

Aceasta, având în vedere că din conținutul cererii de chemare în judecată a reieșit că reclamantul A. nu a invocat aspecte care să vizeze încălcarea dreptului la consiliere și la informare cu privire la consecințele tratamentului medical la care a fost supus, neputând astfel, în condiții de legalitate, fără eludarea art. 204 NCPC, ca instanța ierarhic superioară să aibă posibilitatea analizei aplicării și interpretării greșite a acestora.

Procedând în continuare la analiza prescripției dreptului la acțiune, al cărei sediu este reglementat de dispozițiile art. 8 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, instanța de recurs a constatat că acțiunea a fost înregistrată pe rolul instanței la peste 3 ani de la momentul de la care, cel mai târziu, reclamantul trebuia și putea să cunoască atât paguba, cât și pe autorul acesteia.

Împotriva acestei decizii a formulat contestație în anulare A., întemeiată pe prevederile art. 504 alin. (2) NCPC.

A arătat că singurul organ abilitat a se pronunța asupra cauzei, evoluției și diagnosticului bolii, precum și asupra momentului la care acesta a fost cunoscut, este Institutul de expertiză medico-legal.

Înalta Curte a constatat inadmisibilitatea cererii, în considerarea argumentelor ce succed:

Articolul 504 NCPC reglementează condițiile de admisibilitate ale contestației în anulare, stipulând, la alin. (2), invocat de contestator ca temei al demersului judiciar, că poate fi primită contestația în cazul în care motivul a fost invocat prin cererea de recurs, dar instanța l-a respins, pentru că avea nevoie de verificări de fapt incompatibile cu recursul sau dacă recursul, fără vina părții, a fost respins, fără a fi cercetat în fond.

Fiind o cale extraordinară de atac, contestația în anulare poate fi exercitată numai pentru motivele limitativ prevăzute de NCPC. Or, în cauză, deși invocă temeiul prevăzut la art. 504 alin. (2) NCPC, contestatorul nu formulează motive în sensul cerut de respectivul text de lege, neputând fi astfel identificate cerințele legale.

Referitor la nepronunțarea instanței de recurs asupra motivelor referitoare la dreptul la informare, se constată că Înalta Curte, prin decizia atacată, a statuat foarte clar că acestea nu pot face obiectul analizei în raport de conținutul cererii de chemare în judecată.

Așadar, raportând contestația în anulare la cerințele impuse de dispozițiile art. 504 NCPC, Înalta Curte a constatat că, în cauza dedusă judecătii, aceste condiții nu sunt îndeplinite, astfel încât cererea a fost respinsă, ca inadmisibilă.

În ceea ce privește cheltuielile avansate de stat referitoare la onorariul de avocat și taxa judiciară de timbru, acestea rămân în sarcina acestuia, potrivit dispozițiilor cuprinse la art. 19 alin. (1) din O.U.G. nr. 51/2008.

19. Îndeplinirea procedurii de citare la termenul la care s-a judecat recursul. Invocarea lipsei obiectului cererii din cuprinsul citației. Eroare materială. Invocarea încălcării unor dispoziții legale de către instanța de recurs, precum și incorecta reținere a unor temeuri de drept. Emiterea de către instanța de recurs a unei „decizii” în locul unei „încheieri”

NCPC, art. 503 alin. (1) și alin. (2) pct. 2

1. În conformitate cu dispozițiile art. 157 alin. (1) lit. g) NCPC, citația va cuprinde: „numele și prenumele sau denumirea, după caz, ale/a părții potrivnice și obiectul cererii”. Totodată, art. 157 alin. (3) lit. g) NCPC stabilește că: „Cerințele de la alin. (1) lit. a), c), d), e) și k) sunt prevăzute sub sancțiunea nulității”.

Din corelarea acestor dispoziții rezultă că lipsa obiectului cererii din cuprinsul citației sau menționarea unui alt obiect nu este sancționată cu nulitatea absolută și necondiționată a actului de procedură, potrivit art. 176 NCPC, fiind, în schimb, aplicabile dispozițiile privind nulitatea condiționată de producerea unei vătămări, ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului neconform, în condițiile art. 175 alin. (1) NCPC.

Într-o astfel de situație, contestatorul este cel care trebuie să facă dovada că, prin această omisiune sau eroare, i s-a produs o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului de procedură și a actelor subsecvente.

În speță, potrivit cererii înregistrate la dosarul de recurs, expediată de contestator prin serviciul poștal, acesta a avut deplină cunoștință de termenul de judecată, pe care l-a indicat în mod expres în cuprinsul cererii, precum și de obiectul dosarului, arătând că își menține motivele de recurs, reluându-le pe scurt și solicitând judecarea cauzei în lipsa sa. Așadar, din conținutul citației comunicate de instanță, este evident că, în cauză, contestatorul a intrat în posesia tuturor informațiilor prevăzute de lege, inclusiv în ceea ce privește obiectul dosarului, neexistând, prin urmare, niciun motiv de nelegalitate a citației.

2. Contestatorul invocă încălcări ale unor dispoziții legale de către instanța de recurs, precum și incorecta reținere a unor temeuri de drept, concluzionând că soluția corectă era aceea de admitere a recursului, și nu cea de respingere a căii sale de atac. Or, aceste aspecte nu se încadrează în sintagma „erori materiale”, ci reprezintă critici de legalitate, vizând pretinse erori de judecată și constituind un veritabil „recurs la recurs”, imposibil de analizat pe calea contestației în anulare.

3. Emiterea de către instanța de recurs a unei „decizii” în locul unei „încheieri” nu se încadrează în noțiunea „erorilor materiale” prevăzute de art. 503 alin. (2) pct. 2 NCPC.

Pe de o parte, hotărârea poartă o denumire corectă, în consonanță cu dispozițiile art. 424 alin. (3) NCPC, fiind o hotărâre pronunțată asupra recursului, iar, pe de altă parte, și în cazul în care denumirea hotărârii ar fi eronată, ea poate fi îndreptată pe calea cererii formulate în condițiile art. 442 NCPC, respectiv printr-o cerere de îndreptare a erorilor materiale, și nu prin promovarea contestației în anulare prevăzute de art. 503 alin. (2) pct. 2 NCPC.

*I.C.C.J., s. cont. adm. și fisc., dec. nr. 1612 din 3 mai 2017,
www.scj.ro*

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Craiova, Secția de contencios administrativ și fiscal, la data de 28.10.2015, reclamantul A., în contradictoriu cu pârâta Primăria Municipiului Slatina, Direcția economică, a solicitat anularea titlului executoriu nr. 85xxx din 20.10.2015 și a somației nr. 93xxx din 20.10.2015.

Prin cererea înregistrată la data de 08.12.2012, reclamantul A. a solicitat conexarea dosarelor Curții de Apel Craiova, Secția de contencios administrativ și fiscal, și Judecătoria Slatina, anularea titlurilor executorii nr. 64xxx din 23.04.2015 și nr. 85xxx din 20.10.2015, precum și a somațiilor nr. 72xxx din 23.04.2015 și nr. 93xxx din 20.10.2015, și obligarea pârâtei la plata sumei de 250 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Prin sentința nr. 500 din data de 11.12.2015 a fost admisă excepția necompetenței materiale a Curții de Apel Craiova și a fost declinată competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoria Slatina.

Împotriva sentinței civile nr. 500 din data de 11.12.2015, pronunțate de Curtea de Apel Craiova, Secția de contencios administrativ și fiscal, a formulat recurs reclamantul A., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, fondându-și recursul pe prevederile art. 488 alin. (1) pct. 8 NCPC.

Prin decizia civilă nr. 3522 din data de 09.12.2016, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, a respins recursul declarat de reclamantul A. împotriva sentinței civile nr. 500 din data de 11.12.2015, pronunțate de Curtea de Apel Craiova, Secția de contencios administrativ și fiscal, ca inadmisibil.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de recurs a reținut, în esență, că recurentul nu are deschisă calea de atac a recursului, sentința recurată fiind definitivă, potrivit dispozițiilor art. 132 alin. (3) NCPC.

Împotriva deciziei nr. 3522 din 09.12.2016, recurentul-reclamant A. a formulat contestație în anulare, înregistrată la data de 16.03.2017, fondată pe prevederile art. 503 alin. (1) și (2) pct. 2 NCPC.

În susținerea cererii astfel formulate, contestatorul a apreciat că instanța de recurs a încălcat următoarele dispoziții legale: art. 248 alin. (5) și art. 424 alin. (5) NCPC, întrucât a emis o „decizie”, deși trebuia să pronunțe o „încheiere”; art. 496 NCPC, întrucât recursul trebuia admis, iar nu respins; art. 157 alin. (1) lit. g) NCPC, procedura de citare nefiind legal îndeplinită, citația necuprinzând obiectul dosarului, iar recurentul nefiind prezent la judecată; art. 483 alin. (1), art. 132 alin. (4), art. 488 alin. (1) pct. 8 NCPC, întrucât cererea de recurs trebuia admisă, și nu respinsă, dispozițiile art. 132 alin. (3) NCPC neavând legătură cu motivarea în drept a recursului, iar calea de atac fiind cea stabilită de dispozițiile art. 20 din Legea nr. 554/2004.

Analizând actele și lucrările dosarului, precum și decizia atacată, prin prisma prevederilor legale incidente, Înalta Curte a respins contestația în anulare formulată de recurentul-reclamant A., ca nefondată, pentru următoarele considerente.

Referitor la primul motiv al contestației în anulare, întemeiat pe prevederile art. 503 alin. (1) NCPC.

Potrivit art. 503 alin. (1) NCPC: „Hotărârile definitive pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata”.

Contestatorul a susținut că procedura de citare pentru termenul de judecată din data de 09.12.2015 nu a fost legal îndeplinită, apreciind că au fost încălcate dispozițiile art. 157 alin. (1) lit. g) NCPC, citația nemenționând obiectul dosarului – „anulare act administrativ”, iar contestatorul nu a fost prezent la judecată.

În conformitate cu dispozițiile art. 157 alin. (1) lit. g) NCPC, citația va cuprinde: „numele și prenumele sau denumirea, după caz, ale/a părții potrivnice și obiectul cererii”. Totodată, art. 157 alin. (3) lit. g) NCPC stabilește că: „Cerințele de la alin. (1) lit. a), c), d), e) și k) sunt prevăzute sub sancțiunea nulității”.

Din corelarea acestor dispoziții rezultă că nerespectarea cerințelor prevăzute la lit. g) – în cazul de față nemenționarea „obiectului cererii” – nu este sancționată cu nulitatea absolută și necondiționată a actului de procedură, potrivit art. 176 NCPC, fiind, în schimb, aplicabile dispozițiile privind nulitatea condiționată de producerea unei vătămări, ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului neconform, în condițiile art. 175 alin. (1) NCPC.

Analizând citația emisă de instanța de recurs pentru termenul de judecată din data de 09.12.2015, comunicată contestatorului la data de 11.11.2016,

se constată că aceasta poartă mențiunea obiectului cererii, și anume „Contencios administrativ și fiscal – Recurs”, fiind prezente, de asemenea, toate celelalte elemente obligatorii prevăzute de dispozițiile art. 157 NCPC, de natură a permite contestatorului să ia cunoștință de data, ora și locul desfășurării ședinței de judecată, precum și de dosarul ce urmează a se judeca și instanța investită cu soluționarea lui.

Chiar în situația în care citația nu ar fi menționat obiectul cererii deduse judecății sau ar fi menționat un alt obiect, contestatorul trebuia să facă dovada că, prin această omisiune, i s-a produs o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului de procedură și a actelor subsecvente, ceea ce nu este cazul în speță.

Înalta Curte constată că, potrivit cererii înregistrate la dosarul de recurs la data de 07.12.2015, expediate de contestator prin serviciul poștal la data de 05.12.2012, acesta a avut deplină cunoștință de termenul de judecată, pe care l-a indicat în mod expres în cuprinsul cererii, precum și de obiectul dosarului, arătând că își menține motivele de recurs, reluându-le pe scurt, și solicitând judecarea cauzei în lipsa sa. Așadar, este evident că, din conținutul citației comunicate de instanță, contestatorul A. a intrat în posesia tuturor informațiilor prevăzute de lege, inclusiv în ceea ce privește obiectul dosarului, neexistând, prin urmare, niciun motiv de nelegalitate a citației.

Prin urmare, pentru toate aceste motive, Înalta Curte apreciază ca nefondată contestația în anulare întemeiată pe dispozițiile art. 503 alin. (1) NCPC.

Referitor la cel de-al doilea motiv al contestației în anulare, fondat pe prevederile art. 503 alin. (2) pct. 2 NCPC.

Potrivit art. 503 alin. (2) pct. 2 NCPC: „Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când: (...) 2. dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale”.

Noțiunea de „eroare materială” a fost analizată în doctrină și jurisprudență prin opoziție cu greșeala de judecată, arătându-se că textul vizează erori cu caracter formal, procedural sau situații în care se confundă sau se omit date materiale importante ale cauzei, nefiind permisă reexaminarea fondului prin prisma reaprecierii probelor administrate sau a textelor de lege invocate în motivarea hotărârii.

În cauza de față, contestatorul invocă încălcări ale unor dispoziții legale de către instanța de recurs, precum și incorecta reținere a unor temeuri de drept, concluzionând că soluția corectă era aceea de admitere a recursului, și nu cea de respingere a căii sale de atac. Or, aceste aspecte nu se încadrează în sintagma „eroare materială”, ci reprezintă critici de legalitate, vizând pretense erori de judecată și constituind un veritabil „recurs la recurs”, imposibil de analizat pe calea contestației în anulare.

Nici aspectul privitor la emiterea de către instanța de recurs a unei „decizii” în locul unei „încheieri” nu se încadrează în noțiunea „erorilor materiale” prevăzute de art. 503 alin. (2) pct. 2 NCPC.

Sub un prim aspect se observă că hotărârea poartă o denumire corectă, în consonanță cu dispozițiile art. 424 alin. (3) NCPC, fiind o hotărâre pronunțată asupra recursului.

Pe de altă parte, și în cazul în care denumirea hotărârii ar fi fost eronată, ea ar fi putut fi îndreptată pe calea cererii formulate în condițiile art. 442 NCPC, respectiv printr-o cerere de îndreptare a erorilor materiale, și nu prin promovarea contestației în anulare prevăzute de art. 503 alin. (2) pct. 2 NCPC.

Pentru aceste motive, în raport de dispozițiile art. 508 NCPC, Înalta Curte a respins, ca nefondată, contestația în anulare.

20. Vătămarea părții nelegal citate. Legitimarea procesuală activă a organizației sindicale. Cerere de chemare în judecată și cerere de apel introduse de sindicatul din care contestatorul făcea parte la data introducerii acțiunii, cu acordul acestuia din urmă. Locul citării

NCPC, art.172, art. 503 alin. (1)

1. În situația în care contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata, vătămarea părții nelegal citate ar consta în punerea acesteia în imposibilitate de a cunoaște data judecării și de a-și face apărările necesare.

O astfel de situație nu se poate reține, în condițiile în care cererea de chemare în judecată și apoi apelul au fost introduse de sindicatul din care contestatorul făcea parte la data introducerii acțiunii, cu acordul acestuia din urmă, semnătura sa regăsindu-se la dosarul de fond. Legitimarea procesuală activă a fost recunoscută organizațiilor sindicale în considerarea ocrotirii intereselor membrilor lor, fie că erau interese de grup, fie individuale. Astfel, organizațiile sindicale au dreptul de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor. Acțiunea nu va putea fi introdusă sau continuată de organizația sindicală dacă cel în cauză se opune ori renunță la judecată.

2. Potrivit art. 172 NCPC, dacă, în cursul procesului, una dintre părți și-a schimbat locul unde a fost citată, ea este obligată să în-cunoaștințe instanța, indicând locul unde va fi citată la termenele următoare, precum și partea adversă prin scrisoare recomandată, a cărei recipisă de predare se va depune la dosar odată cu cererea prin care se înștiințează instanța despre schimbarea locului citării. În

cazul în care partea nu face această înștiințare, procedura de citare este valabil îndeplinită la vechiul loc de citare.

*C.A. București, s. a VII-a confl. mun. și asig. soc.,
dec. nr. 1599 din 13 martie 2017, nepublicată*

Prin decizia civilă nr. 508 din 01.02.2016, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, s-a respins ca nefondat apelul formulat de apelanta-reclamantă U.S.C.D.U.P.B., în numele și pentru membrii săi de sindicat, împotriva sentinței civile nr. 5834 din data de 05.06.2015, pronunțate de Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în contradictoriu cu intimații-pârâți U.P.B, M.E.N și intimatul-intervenient C.L.; s-a admis apelul formulat de apelantul-pârât M.F.P.; a fost schimbată în parte sentința civilă apelată, în sensul că s-a respins acțiunea formulată în contradictoriu cu pârâtul M.F.P., pentru lipsa calității procesuale pasive, păstrându-se, în rest, sentința.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de apel a reținut următoarea situație de fapt și de drept:

Într-adevăr, prevederile art. 1 alin. (1) din O.G. nr. 15/2008, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 221/2008, au fost aplicabile în intervalul 01.10.2008-31.12.2009, în urma declarării ca neconstituționale a actelor normative ce au avut ca obiect modificarea Legii nr. 221/2008, în acest sens fiind chiar Decizia nr. 3/2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în interesul legii.

Începând cu data de 01.01.2010, salarizarea personalului plătit din fonduri publice a fost reglementată unitar prin Legea nr. 33/2010 și O.U.G. nr. 1/2010, fiind abrogată O.G. nr. 15/2008.

În anul 2011, salarizarea personalului plătit din fonduri publice a fost reglementată de Legea nr. 285/2010.

În conformitate cu art. 30 alin. (3) și (5) din Legea nr. 330/2009, reîncadrarea personalului se face corespunzător tranșelor de vechime în muncă și pe funcțiile corespunzătoare categoriei, gradului și treptei profesionale avute în luna decembrie 2009, iar personalul aflat în funcție la 31.12.2009 își va păstra salariul avut, fără a fi afectat de măsurile de reducere a cheltuielilor de personal din luna decembrie 2009.

Potrivit art. 1 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010, „Începând cu 01.01.2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%” (...), „Cuantumul brut al drepturilor prevăzute la alin. (1) și (2) se va stabili în anul 2011 ținându-se seama de gradul sau

treapta profesională, vechimea în muncă, vechimea în funcție sau, după caz, în specialitate, dobândite în condițiile legii până la 31.12.2010”.

Prin Decizia nr. 11 din 08.10.2012, pronunțată în interesul legii și, în consecință, obligatorie pentru instanțele de judecată, în temeiul art. 330⁷ alin. (4) CPC 1865, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (6) din O.U.G. nr. 1/2010 și ale art. 30 din Legea-cadru nr. 330/2009, că personalul didactic din învățământ aflat în funcție la data de 31.12.2009 are dreptul, începând cu data de 01.01.2010, la un salariu lunar calculat în raport cu salariul de bază din luna decembrie 2009, stabilit în conformitate cu prevederile O.G. nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 221/2008.

Față de conținutul normei citate, rezultă că reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 01.01.2010 urma a se realiza luând în calcul salariul de bază la care ar fi fost îndreptățit acesta la data de 31.12.2009, ceea ce reprezintă dreptul recunoscut și ocrotit de lege.

Cu privire la aplicabilitatea în cauză a prevederilor O.U.G. nr. 41/2009, la care se referă O.U.G. nr. 1/2010, prin care este diminuată valoarea coeficientului de multiplicare 1.000, s-a apreciat că actul normativ menționat trebuie considerat ca fiind lipsit de efecte, față de deciziile succesive ale Curții Constituționale prin care a fost constatată neconstituționalitatea actelor normative ce au adus modificări O.G. nr. 15/2008, modificată prin Legea nr. 221/2008.

Prin urmare, Înalta Curte a considerat că O.G. nr. 41/2009 trebuie considerată ca lipsită de efecte, iar singurele prevederi legale ce produc efecte în cauză sunt cele ale art. 1 alin. (1) lit. c) din O.G. nr. 15/2008, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 221/2008, fără a fi avute în vedere modificările legislative operate prin ordonanțele de urgență afectate de vicii de neconstituționalitate.

În consecință, reclamantii au fost îndreptățiți la plata unui salariu în raport de prevederile O.G. nr. 15/2008, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 221/2008, atât în perioada 26.06.2010-31.12.2010, cât și în perioada 01.01.2011-12.05.2011, dată la care a intrat în vigoare Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, prin care s-a reglementat, în mod unitar, salarizarea personalului didactic, act normativ ce cuprinde prevederi vizând încadrarea, promovarea și componența drepturilor salariale și modul de calcul al acestora.

În baza art. 1 alin. (1) din Legea nr. 63/2011, începând cu data intrării în vigoare a acestei legi și până la 31.12.2011, personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ beneficiază de drepturile de natură salarială stabilite

în conformitate cu anexele la lege, cuantumul brut al salariilor de încadrare pentru personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ, indemnizațiile de conducere specifice, sporurile, indemnizațiile, compensațiile și celelalte elemente ale sistemului de salarizare de care beneficiază personalul prevăzut la alin. (1), precum și metodologia de calcul al acestora, fiind prevăzute în anexele 1, 2, 3a și 3b, după caz, anexa nr. 4 și anexa nr. 5, așa cum rezultă din alin. (2), (3) și (4) ale aceluiași articol. Acestea se calculează în funcție de salariile de încadrare prevăzute în anexele nr. 1, 2, 3a sau 3b, după caz, în conformitate cu metodologia prevăzută în anexa nr. 5, cu luarea în considerare a indemnizației de conducere prevăzute în anexa nr. 4, dacă este cazul, alin. (6) cuprinzând interdicția ca prin contractele colective de muncă sau acordurile colective de muncă și contractele individuale de muncă să fie negociate salarii ori alte drepturi bănești sau în natură care excedează prevederile legii. Dispozițiile art. 8, art. 9, art. 12 și art. 13 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, precum și cele ale art. 22, art. 25-30 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice se aplică în mod corespunzător și pentru personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ, salarizat potrivit prevederilor legii.

Așadar, în perioada 13.05-31.12.2011, reclamantii-apelanții beneficiază de salariul de încadrare prevăzut în anexa 2 la lege, care cuprinde sporul neuropsihic și majorarea de 15% aplicabilă pentru anul 2011, sporul de stabilitate fiind cuprins la tranșele de peste 10 ani vechime, astfel cum rezultă din „nota” la această anexă, metodologia de calcul al drepturilor salariale, ca și componența acestora fiind prevăzute în anexa 5 la lege.

Pentru anul 2012, se aplică art. II referitor la art. 1 alin. (3)-(5) din O.U.G. nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din O.U.G. nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, astfel cum a fost aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 283/2011, potrivit căreia, „în anul 2012, cuantumul brut al salariilor de încadrare, al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare aferent personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, în conformitate cu prevederile Legii nr. 63/2011, se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2011, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții”, iar începând cu data de 01.06.2012, în conformitate cu O.U.G. nr. 19/2012, care, prin art. 1 alin. (1), a prevăzut majorarea cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice cu 8%, începând cu data de 01.06.2012, față de nivelul acordat pentru luna mai 2012 și cu

7,4%, începând cu data de 01.12.2012, față de nivelul acordat pentru luna noiembrie 2012.

Totodată, pentru anul 2013-2014, sunt aplicabile prevederile Legii nr. 63/2011, atât O.U.G. nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, cât și O.U.G. nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014 făcând trimitere expresă la prevederile Legii nr. 63/2011.

Prin urmare, nu se putea reține că, începând cu data de 13.05.2011, data intrării în vigoare a Legii nr. 63/2011 și până în prezent, reclamantii-apelanții ar fi avut dreptul la un salariu lunar calculat în raport de un salariu de bază stabilit în conformitate cu prevederile O.G. nr. 15/2008, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 221/2008, respectiv în raport de valoarea de 400 lei a coeficientului de multiplicare 1.000, atât timp cât prevederile O.G. nr. 15/2008 nu mai sunt în vigoare și câtă vreme prevederile art. 11 alin. (2) din anexa 5 la lege nu pot justifica legal pretențiile solicitate.

În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 31 din 5.02.2013, publicată în M. Of. nr. 266 din 13.05.2013, și prin Decizia nr. 291 din 22.05.2014, publicată în M. Of. nr. 451 din 20.06.2014, constatând constituționalitatea acestora. În aceste decizii, Curtea a reținut că Legea nr. 63/2011 stabilește drepturile salariale ale cadrelor didactice de la data intrării sale în vigoare, așadar pentru viitor, fără a afecta în niciun mod drepturile salariale dobândite pentru perioada anterioară intrării sale în vigoare.

În ceea ce privește salariul care urmează a fi plătit în viitor, Curtea a constatat că este dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că statul este cel în măsură să stabilească valoarea sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de sume prin modificări legislative corespunzătoare (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 08.11.2005, pronunțată în cauza *Kechko c. Ucrainei*, parag. 23). De altfel, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în acest domeniu (spre exemplu, Hotărârea din 08.12.2009, pronunțată în cauza *Wieczorek c. Poloniei*, parag. 59, și Hotărârea din 02.02.2010, pronunțată în cauza *Aizpurua Ortiz c. Spaniei*, parag. 57).

Totodată, examinând dispozițiile criticate prin prisma exigențelor referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea Constituțională a constatat că acestea nu sunt încălcate, câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a